

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การขายที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๙๒(๑)๑.๑๑/๓๘๙๗ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้มีหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการแจ้งว่า สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในคราวประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ อนุมัติให้จำหน่ายที่ดินที่ได้รับจากนางเน้ย พูนสิน ตามโฉนดเลขที่ ๕๗๔๘ เลขที่ดิน ๓๘๑ ตำบลคลองประเวศ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน ๒ ไร่ เพื่อนำรายได้มาสนับสนุนการบริการตามพันธกิจของมหาวิทยาลัย และเนื่องจากมาตรา ๑๒ (๑) ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ บัญญัติให้กรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัยจะจำหน่ายหรือโอนได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจึงขอให้กระทรวงศึกษาธิการเสนอร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการขายที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อตราเป็นกฎหมายต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้บัญญัติให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจหน้าที่กระทำการต่าง ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒ ซึ่งอำนาจหน้าที่เช่นนี้ให้รวมถึงการรับทรัพย์สินที่มีผู้อุดหนุนหรืออุทิศให้ อสังหาริมทรัพย์ซึ่งมหาวิทยาลัยได้มาโดยมีผู้อุทิศนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย การจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัยซึ่งได้มาจากการที่มีผู้อุทิศให้ ให้กระทำได้เฉพาะกรณีที่มีวัตถุประสงค์ให้จำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนได้ ประกอบกับมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันบัญญัติให้กรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัยจะจำหน่ายหรือโอนได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ เมื่อมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีความประสงค์จะจำหน่ายที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยที่ได้มาจากการอุทิศให้ตามมติสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในคราวประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑ และในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ และได้ตรวจสอบเงื่อนไขตามสัญญาให้ เลขที่ ๐๐๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๖ ระหว่าง นางเน้ย พูนสิน ผู้ให้กับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้รับแล้ว ข้อ ๔ ของสัญญาดังกล่าวกำหนดว่า “หากผู้รับจะทำการขายหรือแลกเปลี่ยนที่ดินดังกล่าว ผู้รับสัญญาว่าจะให้สิทธิแก่ผู้เช่า คือ ๑. นางนฤมล ศิริวรรณ และ ๒. นายบวร วัฒนกิจ มีสิทธิซื้อหรือแลกเปลี่ยนก่อนใครอื่น วันไว้แต่ผู้เช่าดังกล่าวไม่ประสงค์จะซื้อ หรือเมื่อผู้รับได้ให้เวลาพอสมควรแล้วผู้เช่าไม่สามารถทำการซื้อที่ดินดังกล่าวได้

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๖/๑๔๓ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ซึ่งในการขายนั้นผู้รับจะต้องขายในราคาตั้งแต่ไร่ละหกล้านบาทขึ้นไป” ซึ่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ดำเนินการตามเงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ในสัญญาดังกล่าวแล้ว กล่าวคือได้แจ้งสิทธิไปยังผู้เช่าทั้งสองรายแล้วปรากฏว่า นางนฤมล ศิริวรรณ มีความประสงค์จะซื้อที่ดินดังกล่าวจำนวน ๑ ไร่ ส่วนนายบวร วัฒนกิจ ไม่ประสงค์จะซื้อที่ดินเนื่องจากไม่มีเงินเพียงพอและมหาวิทยาลัยได้ให้เวลาพอสมควรแล้วแต่นายบวร วัฒนกิจ ก็ยังไม่มีเงินซื้อที่ดินดังกล่าว ประกอบกับมาตรา ๑๒ (๑) และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ บัญญัติให้กรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัยจะจำหน่ายหรือโอนได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ กรณีนี้จึงเป็นการเสนอร่างพระราชบัญญัติแสดงความประสงค์ที่จะจำหน่ายที่ดินของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งจะยังไม่มีผู้รับโอนจนกว่าจะมีกฎหมายบัญญัติให้จำหน่ายได้และมีการซื้อขายที่ดินดังกล่าวเกิดขึ้นแล้ว ดังนั้น เพื่อให้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยสามารถดำเนินการจำหน่ายที่ดินดังกล่าวได้ จึงได้เสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาเสนอร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการขายที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ต่อไป

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วมีความเห็นแย้งในประเด็นเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนี้

(๑) การที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจะดำเนินการออกพระราชบัญญัติเพื่อการโอนกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัยซึ่งมีผู้ยกให้เพื่อจำหน่ายให้แก่บุคคล จะต้องมีการทำสัญญาซื้อขายโดยปรากฏผู้ที่รับโอนกรรมสิทธิ์และมีการชำระราคาที่ดินเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงจะมาดำเนินการตราพระราชบัญญัติซึ่งจะเป็นลักษณะเดียวกันกับการตราพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินที่ธรณีสงฆ์และพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด ที่จะมีการระบุไว้ในหลักการและเหตุผล ตามหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติ จึงเห็นควรให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาดำเนินการให้ปรากฏบุคคลผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ในสัญญาซื้อขาย และเอกสารหลักฐานการชำระราคาที่ดินให้เรียบร้อยก่อน

(๒) กรณีนางเน้ย พูนสิน ได้ทำสัญญาตกลงโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๗๔๘ เลขที่ดิน ๓๘๑ ตำบลคลองประเวศ อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน ๒ ไร่ ให้แก่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ที่ดินดังกล่าวจึงมีฐานะเป็นทรัพย์สินใช้เพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยโดยเฉพาะ และโดยที่มหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และมาตรา ๑๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติไว้ว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้นรวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน โดยคำว่า แผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔ นี้ ย่อมต้องหมายถึง รัฐ หน่วยงานของรัฐ ดังนั้น เมื่อที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยเฉพาะ ที่ดินดังกล่าวจึงมีฐานะเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามนัยแห่งมาตรา ๑๓๐๔ และการโอนที่ดินนั้นต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๓๐๕ ที่บัญญัติให้กระทำได้แต่โดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัติกฎหมายเฉพาะหรือพระราชกฤษฎีกา หากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยประสงค์จะโอนขายที่ดินดังกล่าวให้แก่เอกชน ก็จำเป็นต้องดำเนินการโดยวิธีเสนอร่างพระราชบัญญัติเพื่อโอนที่ดินดังกล่าวตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายที่ดินตามมาตรา ๘ วรรคสอง (๒)

เทียบเคียงกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีจที่ ๖๙๕/๒๕๔๘ และพระราชบัญญัติ
โอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

เมื่อพิจารณาจากความเห็นแย้งของสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการแล้ว
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีความเห็นดังนี้

ประเด็น (๑) เห็นว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๒ (๑) ประกอบกับมาตรา ๑๖ ที่บัญญัติให้กรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์
ของมหาวิทยาลัยจะจำหน่ายหรือโอนได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ ซึ่งการจำหน่ายนั้น หมายความว่า
การขาย ดังนั้น หากตีความโดยเคร่งครัดการดำเนินการขายที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจะต้องมีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติให้ดำเนินการได้เสียก่อน
เพราะหากมีการซื้อขายเกิดขึ้นแล้วและภายหลังคณะรัฐมนตรีหรือรัฐสภาไม่เห็นชอบให้ขายที่ดิน
ดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อมหาวิทยาลัยและบุคคลภายนอกได้ ในกรณีนี้จึงได้เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการขายที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย พ.ศ. ไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการลงนามในหนังสือเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

ประเด็น (๒) นั้น พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พ.ศ. ๒๕๔๐ มีสาระสำคัญเป็นการจัดตั้งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยให้มีสถานะ
เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ซึ่งหากถือหลักการกลางมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ
ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ นั้น มหาวิทยาลัยจะสามารถถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน
และทรัพย์สินได้ ทรัพย์สินที่ได้มาโดยมีผู้ยกให้หรือได้มาโดยการซื้อจากเงินรายได้ให้เป็นกรรมสิทธิ์
ของมหาวิทยาลัย และพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐
ถือเป็นกฎหมายเฉพาะที่กำหนดกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะแล้ว นอกจากนี้ ยังมีข้อสังเกตเกี่ยวกับ
บทบัญญัติดังกล่าวต่อไปว่า กฎหมายจัดตั้งมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแห่งอื่นกำหนดให้
มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแห่งนั้น ๆ สามารถดำเนินการจำหน่ายหรือโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดิน
หรือทรัพย์สินได้ โดยไม่ต้องตราเป็นพระราชบัญญัติแต่อย่างใด ซึ่งแตกต่างจากที่กำหนดไว้
ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และไม่อาจเทียบเคียงการดำเนินการได้
ตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ที่บัญญัติให้การโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด
ที่ธรณีสงฆ์ หรือที่ศาสนสมบัติกลาง ให้กระทำได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ เว้นแต่เป็นกรณี
การโอนกรรมสิทธิ์ที่วัด ที่ธรณีสงฆ์ หรือที่ศาสนสมบัติกลาง ให้แก่ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ
หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ เมื่อมหาเถรสมาคมไม่ขัดข้องและได้รับค่าพาติกรรมจากส่วนราชการ
รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานนั้นแล้วให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวจะกล่าวไว้
ก็แต่เฉพาะเรื่องการโอนกรรมสิทธิ์เท่านั้นแต่ไม่ได้บัญญัติถึงการจำหน่ายไว้แต่อย่างใด ดังนั้น
จึงอาจทำให้มีความแตกต่างกันในขั้นตอนของการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติในประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการขายที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์
ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงขอหารือ
มายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ในประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายที่ดินอันเป็น
กรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตามมาตรา ๑๒ (๑) ประกอบมาตรา ๑๖
แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ว่าสมควรดำเนินการ
ในกรณีดังกล่าวอย่างไร เพื่อสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะได้ถือปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหาหรือของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยมีผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมที่ดิน) และผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า ตามมาตรา ๑๓ วรรคสาม^๑ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ กำหนดให้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยสามารถถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมหาวิทยาลัยได้มาโดยมีผู้อุทิศให้ได้ และมหาวิทยาลัยมีหน้าที่จัดการทรัพย์สินที่ได้รับมาให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้อุทิศให้ตามมาตรา ๑๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ในกรณีที่มหาวิทยาลัยประสงค์จะจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมหาวิทยาลัยได้มาโดยมีผู้อุทิศให้ก็สามารถทำได้ หากผู้อุทิศให้มีวัตถุประสงค์ให้จำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนทรัพย์สินนั้นได้ตามมาตรา ๑๒ (๑) วรรคสอง^๓ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งการจำหน่ายหรือโอนกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวจะจำหน่ายหรือโอนได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๖^๔ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ กรณีจึงเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้บัญญัติถึงการจำหน่ายหรือโอนที่ดินที่มีผู้อุทิศให้แก่มหาวิทยาลัยไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ดังนั้น การจำหน่ายที่ดินของมหาวิทยาลัยตามข้อหาเรื่องนี้จึงต้องดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ต้องดำเนินการเสนอร่างพระราชบัญญัติเพื่อโอนที่ดินตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายที่ดินแต่อย่างใด

(นายดิศทัต โทตระกิตย์)
เลขาธิการคณะกรรมการการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๖๐

^๑มาตรา ๑๓ รายได้ของมหาวิทยาลัยมีดังนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

ให้อสังหาริมทรัพย์ซึ่งมหาวิทยาลัยได้มาโดยมีผู้อุทิศให้ หรือซื้อด้วยเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย หรือแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัย

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒มาตรา ๑๕ บรรดารายได้และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยจะต้องจัดการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดในมาตรา ๖ หรือตามวัตถุประสงค์ซึ่งผู้อุทิศทรัพย์สินให้แก่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้

^๓มาตรา ๑๒ มหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่กระทำการต่าง ๆ ภายในวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖ และอำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) ซื้อ สร้าง จัดหา โอน รับโอน เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ให้เช่าซื้อ แลกเปลี่ยน ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง หรือมีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ ในทรัพย์สิน และจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร ตลอดจนรับทรัพย์สินที่มีผู้ถนุหรืออุทิศให้

การจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัย ให้กระทำได้เฉพาะอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาตามมาตรา ๑๓ วรรคสาม ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้จำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนได้

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔มาตรา ๑๖ ภายใต้บังคับของมาตรา ๑๒ (๑) กรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ของมหาวิทยาลัยจะจำหน่ายหรือโอนได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ